

J.T. Geissinger

PEN PAL

Vertaald door Aisling Kieft

Rouze

1

Het regent terwijl de kist van mijn man in een gat in de grond wordt neergelaten. Sterker nog: het giet, alsof de hemel op het punt staat in tweeën te scheuren... wat bij mijn hart al is gebeurd.

Ik sta roerloos onder een paraplu, samen met de andere rouwenden, en luister naar de priester die maar doorratelt over wederopstanding en glorie, zegeningen en lijden, verlossing en de heilige liefde van God. Zo veel woorden, en allemaal zo betekenisloos.

Alles is betekenisloos. Er zit een gat in de vorm van Michael in mijn hart, en niets doet er nog toe.

Ik voel me verdoofd. Leeg. Verdriet heeft me uit elkaar geblazen, mijn botten uitgestrooid over een woestijn waar ze duizend jaar lang onder de meedogenloze zon zullen liggen smeulen.

Een vrouw achter me huult zachtjes in haar zakdoek. Sharon? Karen? Het is een collega van Michael die ik ooit, jaren geleden, op een faculteitsfeestje heb ontmoet. Zo'n afgrijselijke kerstborrel in de aula van een school, waar ze goedkope wijn in plastic bekertjes

schenken en mensen ongemakkelijke gesprekjes voeren totdat ze dronken genoeg zijn om te zeggen wat ze écht van elkaar vinden.

Sharon of Karen achter me zei op dat feest tegen Michael dat hij een klootzak was. Ik kan me niet meer herinneren waarom, maar dat is waarschijnlijk de reden dat ze nu huilt.

Als iemand overlijdt, denk je terug aan alle keren dat je gedoe had met diegene.

De priester slaat een kruis. Hij sluit zijn bijbel en doet een stap achteruit. Ik loop langzaam naar voren, buk om een handvol aarde te pakken en gooi die op de gesloten kist.

De natte klont maakt een akelig hol geluid als hij op het grijze deksel van de kist terechtkomt – een onverschillige plof van onherroepelijkheid. Dan glijdt hij eraf en laat een bruine veeg achter die lijkt op een poepvlek.

Ineens tril ik van woede. Ik proef as en bitterheid in mijn mond.

Wat een idioot ritueel is dit. Waarom doen we dit eigenlijk? De doden kunnen ons toch niet zien rouwen? Ze zijn er niet meer.

Een plotselinge koude windvlaag doet de bladeren in de bomen ritselen. Ik draai me om en loop weg door de regen, kijk zelfs niet om als ik iemand zachtjes mijn naam hoor snikken.

Ik moet alleen zijn met mijn verdriet. Ik ben niet iemand die graag samen met anderen om ellende treurt. Zeker niet als het *mijn* ellende is.

Zodra ik de voordeur van het huis opendoe, duurt het even voordat het tot me doordringt dat ik thuis ben. Ik herinner me niets van de rit van het kerkhof naar hier, hoewel dit gat in mijn geheugen me niet verbaast. Sinds het ongeluk leef ik in een roes. Alsof mijn hersenen in dikke mist gehuld zijn.

Ik heb ergens gelezen dat verdriet meer is dan een emotie. Het is ook een lichamelijke ervaring. Allerlei nare stresshormonen komen in de bloedbaan vrij wanneer iemand rouwt.

Vermoeidheid, misselijkheid, hoofdpijn, duizeligheid, afkeer van eten, slapeloosheid... De lijst met bijwerkingen is lang.

Ik heb ze allemaal.

Ik schop mijn schoenen uit en laat ze onder het kastje in de hal liggen. Mijn wollen jas gooi ik over de rugleuning van een keukenstoel en ik loop naar de koelkast. Ik trek de deur open en sta naar binnen te staren terwijl de regen tegen de ruiten tikt en ik mezelf probeer wijs te maken dat ik honger heb.

Dat heb ik niet. Ik weet dat ik moet eten om op krachten te blijven, maar ik heb nergens trek in. Ik laat de deur dichtvallen en druk mijn vingers tegen mijn kloppende slapen.

Alweer hoofdpijn. De vijfde keer deze week.

Als ik me omdraai, valt mijn oog op een envelop op tafel, naast de fruitschaal. Een witte rechthoek, met in keurig geschreven letters het adres, en een postzegel waarop in rode letters 'LOVE' staat.

Ik weet zeker dat deze er niet lag toen ik wegging.

Mijn eerste gedachte is dat Fiona de post wel binnen zal hebben gehaald. Dan herinner ik me dat ze het huis op maandagen schoonmaakt. Vandaag is het zondag.

Hoe is hij hier dan terechtgekomen?

Terwijl ik naar de tafel loop en de brief oppak, doet een donderslag de ramen rammelen. Een plotselinge windvlaag fluit door de bomen buiten. Het lugubere gevoel wordt sterker als ik de afzender lees.

De gevangenis van Washington.

Met gefronste wenkbrauwen scheur ik de envelop aan de zijkant open en haal er een enkel wit, ongelinieerd velletje papier eruit. Ik vouw het open en lees hardop voor.

'Ik wacht voor altijd als het moet.'

Verder staat er niets, behalve een naam die onder de woorden is gekrast.

Dante.

Ik draai het papier om, maar de andere kant is leeg.

Heel even denk ik dat de brief voor Michael bedoeld is. Die gedachte laat ik weer varen zodra ik beseft dat hij aan mij geadresseerd is. Daar staat mijn naam, voor op de envelop, in nette blokletters met een blauwe pen geschreven. Deze Dante, wie hij ook is, wilde dat ik deze brief zou krijgen.

Maar waarom?

En waar wacht hij op?

Van mijn stuk gebracht vouw ik de brief in drieën, stop hem terug in de envelop en laat hem op de tafel vallen. Dan controleer ik of alle ramen en deuren op slot zitten. Ik trek de gordijnen en jaloezieën dicht om de natte, grijze middag niet te hoeven zien, schenk mezelf een glas wijn in en ga aan de keukentafel zitten. Ik staar met een onheilspellend gevoel naar de envelop.

Een gevoel dat er iets aan zit te komen. En dat dat, wat het ook is, niets goeds zal brengen.

Wanneer ik me 's ochtends uit bed sleep, heb ik nog steeds hoofdpijn, maar het beklemmende gevoel van dreiging is verdwenen. Buiten is het grijs en winderig, de regen is opgehouden. Voorlopig dan. Het is in Washington het hele jaar door nat en bewolkt, en vooral deze maand is het troosteloos.

Ik probeer te werken, maar geef het na een uur al op. Ik kan me niet concentreren. Alles wat ik teken, ziet er somber uit. Het kinderboek dat ik aan het illustreren ben, gaat over een verlegen jongetje dat bevriend raakt met een pratend konijn, maar vandaag oogt mijn konijn alsof hij liever een overdosis oxycodon zou nemen dan dat hij de wortels eet die het jongetje hem probeert te voeren.

Ik loop weg bij mijn bureau en ga naar de keuken. Het eerste waar mijn blik op valt is de brief op tafel. Het volgende dat ik zie is het water over de hele vloer.

Het plafond is in de nacht gaan lekken. Op twee plekken, om precies te zijn.

Ik wist het: we hadden iets nieuwers moeten kopen.

Maar Michael wilde geen nieuw huis. Hij had een voorkeur voor oude huizen met 'karakter'. Toen we zes jaar geleden dit Victoriaanse Queen Anne-huis kochten, waren we pasgetrouwd en hadden we meer energie dan geld. We brachten onze weekenden door met schilderen en timmeren, oud tapijt eruit trekken en gaten in gipswanden dichten.

Een maand of drie was het leuk. Daarna werd het uitputtend. Een strijd tussen wilskrachten: wij tegen een huis dat vastbesloten leek in verval te blijven, hoezeer we ook ons best deden het op te knappen.

Als we een gesprongen waterleiding vervingen, begaf de cv-ketel het. Schaften we nieuwe keukenapparatuur aan, dan vonden we giftige schimmel in de kelder. Het was een eindeloze draaimolen van reparaties en vervangingen die onze financiën én ons geduld uitputten.

Michael was van plan dit jaar het lekkende dak te vervangen.

Soms vraag ik me af wat er nog op mijn to-do-lijstje zal staan op het moment dat ik sterf.

Maar dan dwing ik mezelf om aan iets anders te denken, want ik ben al verdrietig genoeg.

Ik haal twee plastic emmers uit de garage en zet ze in de keuken onder de plekken waar het lekt. Dan pak ik de dweil. Het duurt bijna een uur om al het water op te ruimen en de vloer droog te krijgen. Ik ben net klaar als ik de voordeur open en dicht hoor gaan. Ik kijk naar de klok op de magnetron.

Tien uur. Precies op tijd.

Mijn huishoudster Fiona komt de keuken binnen. Ze werpt één blik op me, laat de plastic tassen met schoonmaakspullen die ze in haar hand heeft vallen en slaakt een ijzingwekkende kreet.

Het zegt iets over hoe uitgeput ik ben dat ik niet eens schrik van het geluid.

‘Zie ik er werkelijk zo erg uit? Herinner me eraan volgende week wat make-up op te doen voordat je langskomt.’

Hijgend en met een wit weggetrokken gezicht leunt ze met één arm tegen de deurpost en slaat een kruis. ‘Goeie genade! Wat liet jij me schrikken!’

Ik frons. ‘Wie verwachtte je dan? De kerstman?’

Het enige zwakke aan Fiona is haar lach.

Ze is van Schotse afkomst, mollig en aantrekkelijk, met heldere, blauwe ogen, blozende wangen en stevige benen. Haar handen zijn rood en ruw van het jarenlange werk in andermans huizen. Hoewel ze ergens in de zestig moet zijn, heeft ze de energie van een vrouw die half zo oud is.

Haar inschakelen om de boel bij te houden is een dure luxe, maar met twee verdiepingen, ruim 450 vierkante meter en wat voelt als een miljoen hoekjes en gaatjes waar het stof zich verzamelt, moet het huis voortdurend worden schoongemaakt.

Ze schudt haar hoofd en wuift zichzelf koelte toe. ‘Tjonge! Je hebt het oude motortje aan het kloppen gekregen, lieverd!’ Ze grinnikt. ‘Dat is een tijdje geleden.’

Dan wordt ze serieus en kijkt me aandachtig aan, alsof ze me al honderd jaar niet heeft gezien.

‘Hoe gaat het met je, Kayla?’

Ik kijk weg. Ik kan niet liegen terwijl ik recht in die doordringende blauwe ogen kijk. ‘Het gaat wel. Ik probeer mezelf vooral bezig te houden.’

Ze aarzelt, alsof ze niet weet wat ze moet zeggen. Dan ademt ze zwaar uit en maakt een hulpeloos gebaar naar het raam en het

bewolkte uitzicht op de zee erachter. ‘Wat ontzettend erg, wat er is gebeurd. Ik heb het in de krant gelezen. Zo’n schok. Is er iets dat voor je kan doen?’

‘Nee. Maar bedankt.’ Ik schraap mijn keel. *Niet huilen. Niet huilen. Verman jezelf.* ‘De keuken hoeft je vandaag dus duidelijk niet te doen. Ik regel iemand om naar het lek te komen kijken, maar het heeft in de tussentijd geen zin om hier schoon te maken als het toch weer nat wordt. Mijn werkkamer hoeft deze week ook niet, en...’

Ik slik de brok in mijn keel weg. ‘Misschien kun je Michaels werkkamer ook overslaan. Ik denk dat ik het nog even wil laten zoals het is.’

‘Ik begrijp het,’ zegt ze zacht. ‘Dus je blijft?’

‘Ja. Ik ben hier de hele dag.’

‘Nee, ik bedoel: blijf je in het huis wonen?’

Ik hoor iets vreemds in haar stem, een ondertoon die ik niet kan plaatsen. Maar dan snap ik het: ze maakt zich zorgen om haar baan.

‘Oh, ik zou nu niet kunnen verkopen. Het is veel te vroeg om zo’n grote beslissing te nemen. Misschien over een jaar of twee, als alles wat meer tot rust is gekomen. Eerlijk gezegd doe ik het nu met alles even rustig aan.’

Ze knikt. Er valt een ongemakkelijke stilte, totdat ze met haar duim over haar schouder wijst.

‘Ik ga maar eens aan de slag.’

‘Goed. Bedankt.’

Ze raapt de tassen weer op van de vloer en draait zich om om weg te lopen. Plotseling draait ze zich terug en zegt: ‘Ik zal voor je bidden, lieverd.’

Ik zeg maar niet dat ze geen moeite hoeft te doen.

Ik weet dat ik een verloren zaak ben, dat geen enkel gebed in het universum me kan helpen, maar dat betekent niet dat ik

onbeleefd hoeft te zijn. Ik bijt op mijn lip, knik en slik mijn tranen weg.

Ze loopt de keuken uit, en mijn blik valt opnieuw op de brief op tafel. Ik weet niet wat me ertoe drijft, maar voordat ik het weet zit ik een antwoord te schrijven. Ik krabbel het op de achterkant van de brief die Dante me heeft gestuurd.

Waar wacht je op?

Ik post de brief voordat ik me kan bedenken. Het duurt een week voordat er antwoord komt, en dat antwoord is nog korter dan dat van mij. Het is namelijk maar één woord.

Jou.

In de rechterbenedenhoek van het papier zit een roestkleurige veeg van iets wat is opgedroogd. Het lijkt op bloed.

2

Ik leg de brief achter in mijn ondergoedla en wil hem eigenlijk gewoon vergeten. Als er nog een komt, bel ik misschien de aardige rechercheur die me na het ongeluk heeft ondervraagd. Ik ben wel benieuwd wat hij ervan vindt. Misschien laat ik hem deze Dante wel even natrekken om te zien wat hij kan vinden.

Intussen heb ik genoeg andere dingen aan mijn hoofd.

Behalve het lekkende plafond heeft het huis ook besloten dat het elektriciteitsproblemen heeft.

De kroonluchter in de eetkamer flikkert. Ik hoor knetterende en knappende geluiden wanneer ik de lichtschakelaar in de grootste slaapkamer aanraak. Af en toe gaat de deurbel terwijl er niemand staat.

Ik heb drie verschillende plaatselijke dakdekkers gebeld, maar niemand belt terug. Dus zit ik nu te wachten op een klusjesman, een zekere Ed. Ik kwam zijn visitekaartje tegen onder in de rommella in mijn keuken toen ik een pen zocht.

Ik weet niet waarom, maar ik verwachtte een oudere man met een kalend hoofd en een bierbuik, en een gereedschapsriem laag op zijn heupen. In plaats daarvan staat er een lachende, slanke

jongeman voor de deur, met lang bruin haar dat met een gevlochten leren hoofdband uit zijn gezicht wordt gehouden. Hij draagt een T-shirt met John Lennon erop, een vale spijkerbroek met wijde pijpen en sandalen, en houdt een roestige metalen gereedschapskist in één hand.

Hij stinkt naar wiet.

‘Hé. Ben jij Kayla?’

‘Ja, dat ben ik.’

Hij grijnst en steekt zijn hand uit. ‘Ik ben Eddie.’

Ik beantwoord zijn glimlach en we geven elkaar een hand. Hij komt lief en onschuldig over, twee eigenschappen die ik waardeer in een man die ik in mijn huis toelaat terwijl ik hier alleen ben.

‘Kom binnen. Dan loop ik even met je mee.’

Hij loopt achter me aan de keuken in en zegt onderweg hoe cool hij het huis vindt.

‘Cool, maar elke dag een stukje meer in verval.’ Ik gebaar naar de twee bruine vochtplekken op het keukenplafond.

‘Ja, deze oude huizen hebben veel liefde en aandacht nodig.’ Hij rekt zijn nek om naar de vlekken te kijken. ‘Vooral met de luchtvochtigheid hier. Heb je last van schimmel?’

‘Niet meer. Dat hebben we een paar jaar terug aangepakt. Op dit moment zijn het lekkende plafond en de elektriciteit aan de beurt.’ Ik geef hem een overzicht van wat er allemaal speelt met de verlichting en de deurbel. ‘En ik ruik een verbrande lucht wanneer ik de droger aanzet. Soms gaat de tv uit zichzelf uit. Oh, en er zijn de afgelopen tijd een paar gloeilampen ontploft.’

Een plotselinge koude tochtvlaag doet de haartjes op mijn armen en in mijn nek overeind staan, en stuurt een tinteling langs mijn ruggengraat. Rillend wrijf ik met mijn handen over het kippenvel op mijn armen.

Ik zou hem ook moeten vragen even naar de tochtstrips bij de ramen te kijken, nu hij toch hier is. Maar eerst de belangrijkste dingen. ‘Ik zal je laten zien waar de stoppenkast zit.’

Eddie loopt achter me aan naar de bijkeuken achter in het huis, naast de garage. Daar staan de wasmachine en droger, samen met kasten vol huishoudelijke spullen.

Hij zet zijn gereedschapskist op de vloer, klapt het metalen deurtje van de stoppenkast open en bekijkt de schakelaars vluchtig.

‘Ik ga eerst de spanning meten, om te checken of de groep op de juiste capaciteit loopt. Dan kijk ik naar de bedrading. Misschien heb je waterschade of rafelende draden die problemen veroorzaken. Daarna controleer ik al je stopcontacten om te kijken of ze in orde zijn. Waar zit de meter?’

‘Net buiten de garagedeur.’

Hij knikt. ‘Toppie. Daar kijk ik dan ook even naar. Het kost me een uurtje om alles na te lopen, en dan geef ik je een schatting qua reparaties. Klinkt dat goed?’

‘Klinkt prima, bedankt. Het luik naar de zolder zit op de tweede verdieping, in de inloopkast van de grootste slaapkamer. De ladder staat in de garage.’

‘Cool.’

‘Geef een gil als je me nodig hebt. Ik ben in de buurt.’

‘Doe ik.’

Ik laat hem zijn gang gaan en loop naar mijn werkkamer. Het lukt om een tijdje te werken voordat de hoofdpijn begint. Het is een doffe klop bij mijn slapen en zo’n sterke druk achter mijn ogen dat ze ervan tranen. Ik ga op het kleine bankje liggen, met de zonwering omlaag en de lampen uit, totdat Eddie in de deuropening verschijnt met zijn gereedschapskist.

‘Oh sorry, man. Ik wist niet dat je lag te slapen. Ik wilde even de stopcontacten hier checken.’

Versuft ga ik rechtop zitten. 'Ik sliep niet. Ik liet alleen mijn ogen even rusten, heb vreselijke hoofdpijn.'

Hij knikt meelevend. 'Ik had vroeger ook van die heftige migraines.'

Vroeger, in de verleden tijd. Ik voel een vreemd sprankje hoop. 'Heb je iets gevonden waar je van opknapte? Wat ik ook neem, het maakt geen verschil.'

'Je gaat me vast uitlachen. Vind je het erg als ik het licht aandoe?'

'Ga je gang. En ik beloof dat ik je niet zal uitlachen. Daarvoor ben ik te wanhopig.' Eddie draait het knopje om en de kamer baadt in licht; ik knijp mijn ogen samen. Ik probeer op te staan, maar merk dat ik te duizelig ben. Dus zak ik terug op de bank, sluit mijn ogen en knijp voorzichtig in mijn neusbrug.

Wanneer heb ik voor het laatst gegeten? Ik weet het niet meer.

Eddie slentert rond, op zoek naar stopcontacten. Hij is zo slank dat ik zijn voetstappen op de vloer niet hoor. Ik ken katten die meer lawaai maken.

'Toen ik in therapie ging, verdwenen de hoofdpijnen. Hop, helemaal weg. Bleek dat ik een hoop emoties had opgekropt.'

Ik open mijn ogen en zie hem gehurkt onder mijn bureau zitten, met een klein meetapparaat in zijn hand. Hij steekt het in het stopcontact, wacht even terwijl hij het iets afleest, gaat dan staan en loopt naar het volgende stopcontact, waar hij hetzelfde doet.

'Psychosomatische klachten, noemen ze dat. Je hersenen maken je letterlijk ziek. Zó giftig is stress. Waanzinnig, hè?'

'Waanzinnig,' beaam ik, en vraag me tegelijkertijd af of hij in een commune woont. Je vindt ze overal in Washington: leefgemeenschappen die zijn ontstaan in de *free love*-tijd van de jaren zestig, waarin mensen een huis en middelen delen en moderne

dingen als mobiele telefoons en genetisch gemodificeerd eten afwijzen.

Ik ben veel te gesteld op mijn privacy om zo dicht op mensen te leven met wie ik geen seks heb, maar ik veroordeel niemands keuzes.

Hij komt overeind en draait zich naar me toe. 'Ik kan je de naam van mijn therapeut geven, als je wilt. Tenzij je denkt dat het niet door stress komt.'

'Telt het verliezen van mijn man als stress?'

Ik weet niet waarom ik dat zei. Of waarom ik het op die snauwerige toon zei. Normaal gesproken ben ik niet zo open, en niet zo sarcastisch als Michael was. Hij zette zwarte humor in om met deprimerende en morbide dingen om te gaan, wat soms ongevoelig overkwam, maar ik wist dat dat gewoon zijn manier was om met dingen te dealen. Die man was eigenlijk best een softie.

Eddie kijkt me verward aan. 'Ben je 'm kwijtgeraakt?'

Niemand kan zó stom zijn. 'Hij is overleden.'

Nu kijkt hij geschokt. 'Oh, man. Wat erg voor je.'

'Dank je.'

'Is het kortgeleden?'

'Op oudjaarsavond.'

'Holy shit! Dat is nog maar een paar weken geleden!'

Ik zou nu mijn mond moeten houden. Elk woord dat ik zeg, maakt arme Eddie meer van streek.

Ik heb er altijd al moeite mee gehad om me niet te véél in te leven in andere mensen, wat een van de redenen is dat ik vaak alleen wil zijn. Andermans emoties boven op die van mezelf kunnen soms verstikkend zijn.

'Ja. Maar goed.' Deze keer lukt het me wel om op te staan, en ik vermijd Eddies ogen als ik vraag: 'Wat is je conclusie?'

Hij pauzeert en kijkt onderzoekend naar me. Waarschijnlijk ziet hij de stijfheid in mijn lichaam, hoort hij de geforceerd opge-

wekte toon van mijn stem. Misschien is hij ook empathisch, want hij krijgt medelijden met me en verandert van onderwerp.

‘Tja, dat lek in het dak is balen. Het komt van het dakplatform bij het torentje, wat betekent dat je de dakpannen moet verwijderen en het hout moet weghalen om het te repareren. Vanwege de geveltoppen, het torentje en de steile hoek van het dak zelf wordt het helaas een flinke klus. Je moet er hoe dan ook een specialist bij halen.’

Een gevoel van moedeloosheid overspoelt me. Zodra er een specialist bij moet komen, schiet de prijs omhoog, dat weet ik. ‘Ik heb drie verschillende dakdekkers gebeld voordat ik jou vond, maar ik kreeg niemand te pakken.’

Hij grinnikt en schudt zijn hoofd. ‘Ja, ik weet ook niet waarom, maar dakdekkers staan erom bekend dat ze er met de pet naar gooien. Ik zou willen dat ik iemand kon aanraden, maar ik ken niemand die ik zo’n klus toevertrouw.’

‘Oké, in elk geval bedankt. Ik blijf het gewoon proberen. Ik wil eigenlijk geen bedrijf uit Seattle bellen, omdat die zo duur zijn, maar het zal wel moeten.’

Na een korte stilte zegt hij vriendelijk: ‘Als je wilt, kan ik naar de offerte kijken zodra je die krijgt. Zodat je niet wordt opgelicht.’

Omdat ik alleen ben, bedoelt hij. Omdat ik geen man heb die voor me kan onderhandelen.

Omdat iemand in mijn positie – rouwend, gedesoriëteerd, wanhopig – een doelwit is voor oplichters.

Als hij grijnst, weet ik dat hij niet met me aan het flirten is. Hij is gewoon echt een aardige vent die iemand in nood probeert te helpen, iemand met wie het duidelijk slecht gaat.

Was iedereen maar zo aardig.

‘Dat is heel lief van je, Eddie. Maar ik red me wel. Ik kom uit een lange lijn van keiharde *Jersey girls*.’